

imod maa jeg bemærke, at naar det skulde være en Slags Smødefommenhed, et Pendant til det Forslag, Ministeren har stillet udenfor Listen under Nr. 8, og som er tiltraadt af Udvalget, efter hvad der staar anført ved det, saa vil jeg sige, at ogsaa det har jeg ikke set saaledes før. Jeg finder, det ikke er rigtigt. At vi gaa nedad med de Understøttelser, vi give til de Uformuende, som have bestemt sig for Studeringer i en fremrykket Alder, det kan muligvis være rigtigt for ikke at løkke dem til det, men vi maa ikke gaa for hurtig nedad for ikke at bortvisjære dem, som allerede ere paa Veien, Veiligheden til at faae den Hjælp, som de forvente, da de begynde, og det gjør man efter min Formening, naar Ministeren forlanger de 18,000 Kr. yderligere nedsat med 3,000 Kr. Jeg vil blot gjøre den Bemærkning foreløbig. At gaa nedad med denne Sum, det er muligvis rigtigt, men gjør man det for hurtigt, rammer det uretferdigt. Derimod har jeg ingen Frygt for, at det Antal af Studerende, som man af Kommunitetets Midler vil give Stipendium, vil blive uforholdsmæssigt stort af det samlede Studenterantal, som have Træng dertil, og som man vil kunne bruge i den offentlige Tjeneste, selv derved, at Ministerens Forslag paa Listen bliver vedtaget. — Personlig har jeg stillet et Omendringssforslag udenfor Listen under Nr. 7. Der foreslaas nu paa Konto V. B. 4. til Kunstfælinger 63,500 Kr., hvori ligger en Forhøielse af omtrent 100 pCt. Jeg har hørt meget ofte, at de Nationalliberale, da de regjerede, vare saa urimelige til at sørge for sig selv og deres Venner i Kunstens og Litteraturens Rige, at sørge for de Mænd, som ipiste til Middag sammen med dem o. s. v. Vi kjende jo mange Beretninger om dette, som ere troede. Sammenstillet med, hvad vi nu ere Vidner til, er det jo en ren Fabel, det om de Nationalliberale, at de sørgede for sig selv, og særlig begunstigede de Forhold, som de var udgaaede fra, og dem, de stode nærmest. Jeg skal ikke komme ind paa at gjøre Sammenligninger mellem Finantsbehandlinger nu og da; men Tiden skal vise, at det maa henregnes til Fabelnes Verden alle disse Fortællinger om det nationalliberale Regimente. Sidst da de Nationalliberale havde denne Post under Behandling, og vare Herrer i Finantsudvalget, vedtog de mellem 17 og 18,000 Kroner til det samme Diemed. Efterhaanden gik Bevillingen op provisorisk og ikke-provisorisk — jeg tror dog ikke i den Forstand direkte provisorisk, men ved Voteringerne under Provisorismen. Den sidste lovlig vedtagne Finantslov lyder paa 27,000 Kroner til dette Diemed, hvoraf

de 3,000 iøvrigt til et særligt Forhold. Det er altsaa 24,000 Kroner omtrent, der blev bevilget paa den sidste lovlig vedtagne Finantslov. Medens de nu forhandle sagligt om Bevillinger, er denne Post gaaet op til 63,500 Kr. Det er denne Post naaet op til, siden vi under det lovlige Regimente slap den som 24,000 Kr., medens det nationalliberale Regimente slap den som 17 eller 18,000 Kr. i 1870, hvis man da vil kalde det et nationalliberalt Regimente, der var den Gang; det lag maaste snarere flere Kr. tilbage. Jeg fremdrager dette enkelte Punkt, for at karakterisere de grundige Overvejelser, man gjør med Hensyn til Finantslovsbehandlingen, men det er ikke min Mening ellers at komme dthere ind derpaa. Jeg har derfor tilladt mig ligesom ved et andet Punkt under et andet Ministerium, som et enkelt Mærkepunkt at dese denne store Sum 63,500 Kr. i den Skikkelse, den havde i Fjor, nemlig 32,700 Kr., hvilket er ca. 8,000 Kr. mere allerede, end den beløb sig til paa den sidste af os lovlig vedtagne Finantslov, det sætter jeg som Hovedbestanddelen, og saa tillader jeg mig at sætte det Andet, som vi yderligere vedtog ved 2den Behandling, som en midlertidig Forøgelse for 1889—90 paa 30,300 Kr. Derved svækkes Intet, og den ærede Minister kan ikke sige som den ærede Justitsminister, at han maa binde Personalet, thi Malerierne ere jo kjøbt og dermed er den Forpligtelse hævet. Nu siger man, at de skulle have et eller to Malerier i Provindsjerne for de Penge. Det kan hænde, det vide vi ikke, det er jo muligt. Man har jo altid en eller anden Hage for Begrundelsen af en Sag. Man siger, at de kunne ikke vedtage mit Forslag, thi det er et Brud paa Aftalene fra 2den Behandling. For mit Vedkommende gjælder det ikke, thi jeg tog ved 2den Behandling Forbehold om, at stille Forslag ogsaa paa denne Konto. Nu skal jeg imidlertid ikke paastaa, at det nationalliberale Regimente ikke i Modsatning til det Skudsmaal, det har faaet, var meget for karrigt til disse aandelige Formaal; det er muligt; men dermed er det jo ikke givet, at der er Grund til en saadan Fart i Forretningen, saa at man pludselig gaar op med 100 pCt. paa disse Konti paa en Gang. Man siger, at det er til Fremme af Kunsten. Ja, det kan være muligt, men det er dog sandsynligt, at hvis man kjøber rigtigt, bliver det kun en Forhøielse af de Mænds Kundekreds, som i Forveien vilde faae deres Arbejder affatte, nemlig de mest fremragende Kunstnere. Men er det absolut forkasteligt at tale om dette Spørgsmaal, og siger man, at man derved er Kunstens Fjender og alt